

in Bavaria Sancta, & Baronius in annalibus. Tempus martyrii proditur fuisse anno 1012.

Plurimi alii Scoti prædicarunt Euangelium Christi in Germania: de his tamen statim infra erit sermo, cum agemus de monasteriis Sanctorum in Germania.

DE MONASTERIIS SCOTORUM IN GERMANIA.

*S. Florentius Scotus
Episcopus
Argentinensis, fundator
monasterii
Scotorum
Argentine.*

Primum & antiquissimum monasterium, quod Scoti habuimus, in Germania fuit, in civitate Argentinensi, vulgò Strassburgh, fundatum à S. Florentio Scoto Episcopo ibidem, circa annum Domini 665, dictumque fuit cœnobium S. Thomæ Scotorum, in quo ipse Florentius postea sepultus est. Hoc tamen cœnobium iniuste, & sine ullo jure aut ratione, à Scotis Monachis ad Canonicos Regulares nationis Germanicæ transtulit Adolphus Episcopus Argentinensis, prout fusè in historia mea narrabo. Videantur de hoc monasterio Surius in Vita S. Florentii, Gaspar Brusthius de Episcopis Germaniæ, & alii recentiores. Cæterum ante S. Florentium fuit Arbogastus Scotus Episcopus Argentinensis, qui piè & laudabiliter munere suo functus est, omnesque urbis illius accolæ, reprehensis idololatricis cultibus, in vera Dei cognitione erudit; de hoc etiam consule auctores jam citatos.

*S. Arbogastus Episcopus
Argentinensis.*

*Gulielmus
frater
Achæi
Scotorum
Regis
varia
monasteria
fundavit
pro
Scotis.*

Post hæc multa fuerunt condita monasteria in Germania pro Scotis, à Gulielmo fratre Achæi Regis Scotorum, qui perpetuum cum Carolo Magno fœdus iniit, quod etiamnum durat. Hic enim Gulielmus, postquam egregiam Carolo Imperatori in bello operam navasset, cum liberos non haberet, Christum suorum bonorum & Ecclesiam heredem instituit: unde varia cœnobîa pro suæ gentis Monachis & Religiosis viris in Germania fundavit, & amplis proventibus locupletavit: inter quæ præcipuum fuit monasterium S. Iacobi Ratisbonæ; cujus Abbas aliorum omnium visitator & corrector fuit: alia ab illo fundata fuerunt, monasterium S. Martini Scotorum Colonia, monasterium S. Ægidii Scotorum Norimbergæ, monasterium Scotorum Aquigrani, & monasterium S. Petri consecrati extra muros civitatis Ratisbonensis, quod tempore belli inter Carolum Quintum & Electores Confessionis Augustanæ, dirutum fuit, nè hostes eò venientes, illic se possent munire, aut propugnaculum aliquod erigere.

*Præfatus
status
monasterii
Ratisbonæ.*

Ex omnibus hisce monasteriis nullum hodie nobis superest, præter monasterium S. Iacobi in civitate Ratisbonensi, cujus redditus & proventus ratione continuorum bellorum in Germania grassantium usque adeo diminuti & exhausti sunt, ut vix uni aut alteri Religio-

so alendo sufficiant; ad hæc nimia prodigalitas quorundam antecessorum nostrorum Abbatum fecit, ut præfatum monasterium sentiat se hodie debitis, & ære alieno gravatum usque adeo, ut pro annuis solum censibus summarum (uti dicunt) capitalium, teneatur quotannisolvere trecentos propemodum florenos, quam summam cum monasterium (direptis jam & vastatis à furibundo milite prædiis & agris) non possitolvere, ad maximas angustias & miseras redactum est. Hinc enim irruunt & urgent creditores minantes se, nisi brevi ipsis satisfiat, omnia nostra bona & possessiones (veluti loquitur) arrestaturos. Debitores vero tergiversantur & moras neunt. Quid multis? Omnes putant actum & conclamatum esse de nobis, & certè, nisi omnipotens Deus ex sua misericordia aliquod nobis medium & remedium suppeditare dignetur, non video, quomodo possumus ex tot difficultatum fluctibus emergere, nec, qua ratione tam antiquum & nobile monasterium & celebre majorum nostrorum monumentum conservari possit: Quid? quod ipse Imperator in proximis hisce comitiis Ratisbonensibus, videns deplorandum monasterii nostri statum & conditionem, tractarit cum Romano Pontifice & aliis Imperii Principibus de transferendo hoc nostro monasterio à nobis ad Germanos, adeo ut nisi Summus Pontifex rejectâ petitione Imperatoris à nostris partibus audacter & obstinate sterisset, coacti procul dubio fuisset aliò migrare, & avitam nostram hereditatem exteris & alienigenis cedere. O miseros & infelices nos, quos Deus in hæc tempora rejecit, in quibus talia oculis nostris (nisi ipse avertat) visuri sumus! Non possum quin exclamem cum Propheta; Væ nobis! peccavimus; Quis candidus, ingenuus & germanus Scotus posset sicis oculis tam triste spectaculum intueri? Quis posset sine lachrymis conspiceret hujusmodi nobilissima cœnobîa & contubernia, à majoribus nostris piè & laudabiliter fundata, à nobis, tot centenis annis continuâ successione possessa, tot Pontificum & Imperatorum privilegiis & diplomatibus nobilitata, eò jam redigi, ut periculum sit, nè ejectis veris & antiquis possessoribus ab externis colonis iniuste occupentur. Sed hæc hæcenus. ad alia pergo. videntes Principes Germaniæ exemplarem Scotorum vitam & pietatem, ceperunt & ipsi postea ædificare Scotis Cœnobîa, quos inter primus fuit Embricho Episcopus Herbipolensis & Franciæ Orientalis Dux, qui ann. Christi 1139, fundavit pro Scotis monasterium S. Iacobi, extra muros civitatis Herbipolensis, vulgò Wurtzburgh: quod Scoti etiamnum possidemus, quamvis redditus annui sint valde tennes & diminuti propter continua bella. Dixi
signan-